

สี่เดือนเมื่อเยือนนิวยอร์ก

ทวีป อภิสิทธิ์

สี่เดือนเมื่อเยือนนิวยอร์ก

สารคดีที่น่ารู้
สำหรับคนที่จะไปท่องเที่ยว

เมืองนิวยอร์ก

มีภาพประกอบท้ายเล่ม

ราคา 89 บาท

ทวีป อภิสิต

คำนำของสำนักพิมพ์

“ทวีป อภิลิทธิ” เป็นชาวฉะเชิงเทราโดยกำเนิด เริ่มเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดทอดินทารามชาวประเสริฐราษฎร์นุทิศ อำเภอบ้านโพธิ์ที่อยู่ใกล้บ้าน จบชั้นประถมปีที่4แล้ว เข้าไปเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนปัญจะพิทยาคาร ในอำเภอเมือง เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่6แล้วได้สอบเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา กรุงเทพฯ ฯ เป็นเวลา 4 ปี เรียนจบระดับ ป.กศ.สูง แล้วจึงออกไปสอบบรรจุเป็นครูสอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายอยู่ที่อำเภอมินบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยาหนึ่ง ขณะที่เป็นครูใช้เวลาภาคค่ำ ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียนจนจบระดับปริญญาตรีแล้ว ได้ย้ายเข้าไปรับราชการในกระทรวงศึกษาธิการในตำแหน่ง“วิทยากร ประจำแผนกส่งเสริมและเผยแพร่ กองการศึกษาผู้ใหญ่” กรมสามัญศึกษา ทำงานอยู่ช่วงระยะเวลาสั้นๆ

การเป็นคนต่างจังหวัดที่มีอุดมการณ์มุ่งมั่นแรงกล้าที่ประสงค์จะออกไปพัฒนาชนบท จึงไปสอบบรรจุเป็นอาจารย์สอนวิทยาลัยครู สังกัดกรมการฝึกหัดครู โดยขอย้ายจากกรมสามัญศึกษาไปรับราชการในตำแหน่ง**อาจารย์วิทยาลัยครูจันทบุรี**ในยุคนุกเบิกแรกตั้งเมื่อปีพ.ศ.2514 ทำงานที่นั่นอยู่ 5 ปี จึงขอย้ายกลับมาเป็นอาจารย์สอนที่**วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา**จังหวัดบ้านเกิดได้สมใจ แต่เมื่อสอนที่วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราได้ปีเศษๆเท่านั้น ก็ไปสมัครสอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาการอุดมศึกษา ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจึงกลับไปใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาอีกครั้ง

เมื่อเรียนจบการศึกษาระดับปริญญาโทแล้วได้กลับไปทำงานที่เดิมอีกได้ไม่นานก็ถูกกรมการฝึกหัดครูเรียกตัวให้เข้าไปปฏิบัติงานที่**ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ**ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู และมอบหมายหน้าที่ให้ประจำกองบรรณาธิการวารสารการศึกษาของกรมการฝึกหัดครูชื่อ “**คุรุปริทัศน์**”ได้ร่วมบุกเบิกงานวารสารการศึกษาคุรุปริทัศน์จนทำให้วารสารคุรุปริทัศน์ เป็นวารสารของหน่วยราชการฉบับแรกที่เป็นที่กล่าวขวัญ และสร้างความฮือฮา ให้แก่คนทำวารสารราชการในเวลานั้น จนถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างวารสารของหน่วยราชการที่สละัดความ

ความเป็นราชการทิ้งไปและสามารถขายแข่งสู้กับวารสารที่เอกชนพิมพ์จำหน่ายอยู่ในท้องตลาดในเวลานั้นได้โดยไม่ย่นย่อหน้าใคร

ได้ทำหน้าที่ประจำกองบรรณาธิการทำงานสารพัดอย่าง จนกระทั่งต่อมาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็น**บรรณาธิการวารสารครูปริทัศน์**อยู่ช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นจึงได้ลาออกจากการพิมพ์หักครุและผันตัวเอง(โดยมติคณะรัฐมนตรี)ไปทำหน้าที่**“ผู้เชี่ยวชาญในประเทศด้านฝึกอบรม”**ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ในช่วงเริ่มตั้งเป็นกรมๆใหม่ๆ จากนั้นก็ผลิตเพลงกล่อมเด็กติดพันอยู่กับงานการศึกษานอกโรงเรียน หลังจากสัญญาการทำหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในประเทศด้านฝึกอบรมสิ้นสุดลง กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้ขอรับโอนเขาเข้าไปเป็น**“นักวิชาการศึกษา”**และมอบหมายให้ทำงาน**“การจัดการศึกษาทางไกลทางวิทยุและไปรษณีย์”**ทำงานมีประสบการณ์สะสมจนได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้างาน หัวหน้าฝ่าย หัวหน้าสำนักงาน วนเวียนอยู่หลายกองท้ายที่สุดเขามองเห็นสัจจะธรรม และช่องทางความก้าวหน้าในหน้าที่การงานที่ตนเองจะสามารถเจริญก้าวหน้าขึ้นไปได้ด้วยลำแข้งของตัวเองจึงขอปรับเปลี่ยนตำแหน่งไปทำหน้าที่**“ศึกษานิเทศก์กรมการศึกษานอกโรงเรียน”**และต่อมาอีกไม่นานก็ได้เสนอผลงานวิชาการและได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการข้าราชการครูให้ดำรงตำแหน่ง**ศึกษานิเทศก์ระดับ 9 เมื่อปี พ.ศ.2543** โดยผลงานที่เสนอขอไม่ต้องปรับปรุงแก้ไข

อาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ ด้านบริหาร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกือบทุกระดับทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน คร่ำหวอดอยู่กับงานวิชาการด้านการพัฒนาหลักสูตร พัฒนาการรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการฝึกอบรม มาอย่างโชกโชน เป็นนักคิด นักพูด นักเขียน นักอ่าน นักปฏิบัติ อยู่ในวงการศึกษามาอย่างโชกโชนมาโดยตลอด มีผลงานวิชาการมากมายทั้งที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงานการศึกษานอกโรงเรียนและหน่วยงานเครือข่ายจัดการศึกษานอกโรงเรียน นอกจากนี้ยังได้ร่วมเขียนตำราชุดวิชาการศึกษานอกระบบสำหรับผู้เรียนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชด้วย มีผลงานเขียนที่ตีพิมพ์เผยแพร่แล้วมากกว่า 20 เล่ม ส่วนผลงานด้านการเขียนบทความวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนประเภทวารสาร และหนังสือพิมพ์รายวันไปแล้วมีมากกว่า 100 เรื่อง

ประสบการณ์จากการได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานต่างประเทศในหลายประเทศ อาทิ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา นั้น มีส่วนสำคัญทำให้เขาเป็นคนที่มีความรู้ที่กว้างไกล และนำสิ่งที่ได้รู้เห็นและมีประสบการณ์มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่องานการศึกษาของโรงเรียนที่ทำอยู่และเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติเป็นอย่างมาก

ในช่วงกลางปี พ.ศ.2544 ก่อนที่ตึกเวิลด์เทรดเซนเตอร์จะถูกถล่ม **กรมการศึกษานอกโรงเรียนและมูลนิธิถาวร จิตตถาวโร วงศ์มาลัย** ได้คัดเลือกส่งเขาให้ไปทำหน้าที่เป็นผู้พัฒนาช่วยจัดระบบการบริหาร และการจัดการเรียนการสอนศึกษานอกโรงเรียนทางไกล **ที่ศูนย์การเรียนรู้ทางไกลวัดพุทธไทยถาวรวนาราม นครนิวยอร์ก** เพื่อให้คนไทย และลูกหลานไทยที่เกิดที่นั่นได้เรียนรู้ภาษาไทย ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมไทย มีความจงรักภักดีต่อในหลวง และมีความรักเมืองไทย เป็นเวลานาน ถึง 4 เดือน จนกระทั่งศูนย์การเรียนรู้ทางไกลวัดพุทธไทยถาวรวนาราม นครนิวยอร์ก สามารถบริหารและจัดการเรียนรู้การศึกษานอกโรงเรียนโดยใช้คนไทยที่นั่นบริหารและจัดการกันเองโดยไม่ต้องอาศัยครูอาจารย์ที่ส่งไปจากเมืองไทยไปบริหารและจัดการเรียนการสอนให้ได้ เป็นผลสำเร็จที่น่าชื่นชมยิ่ง

ในช่วงเวลาว่างหลังปฏิบัติงานตามภารกิจเสร็จสิ้นแล้วเขาได้ใช้เวลาศึกษา วิเคราะห์ และบันทึกเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิด ชีวิตความเป็นอยู่ จากประสบการณ์ที่ปฏิบัติ ได้รู้ ได้เห็นไว้อย่างน่าสนใจ ในหนังสือเรื่อง **สี่เดือนเมื่อเยือนนิวยอร์ก** ช่วยให้ผู้อ่านข้อเขียนเรื่องนี้แล้วมีความรู้ กระจ่าง เข้าใจความรู้สึกนึกคิด วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของคนอเมริกันในนครนิวยอร์กและเมืองใกล้เคียงได้ลึกซึ้งมากกว่า การเพียงแค่ไปสัมผัสนครนิวยอร์ก คนอเมริกัน และเมืองอเมริกา ในฐานะนักท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำของผู้เขียน

ความเชื่อทางพุทธศาสนาที่ว่าคนที่คนเราได้มีโอกาสรู้จักมักคุ้น เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นญาติพี่น้อง เป็นสามี ภรรยา หรือเป็นเพื่อนฝูงกันนั้นจะต้องมี **“บุพเพกะตะบุญญาตา”** คือได้สร้างบุญสะสมร่วมกันมาไว้แต่ปางก่อนจึงส่งผลให้ในชาตินี้เราต้องมาเกี่ยวข้องกับผูกพันหรือรู้จักมักคุ้นสนิทสนม เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นญาติพี่น้อง เป็นสามี ภรรยา เป็นลูก เป็นหลาน หรือเป็นเพื่อนสนิทชิดชอบกันในชาตินี้ และถ้าในชาตินี้ใครได้ไปสร้างบุญสะสมร่วมกันไว้อีกในชาติหน้าหรือในภพภูมิต่อไปเราก็อาจจะได้ไปเกี่ยวข้องกับผูกพันกันเช่นนี้อีกต่อไป

ผมเองได้คิดทบทวนว่าเพราะเหตุใดหนอ ผมจึงต้องมีอันบุญหล่นทับให้ต้อง ะหกระเหินจากบ้านเกิดเมืองนอนไปตระลอนอยู่ที่มหานครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งอยู่คนละซีกโลกต้องใช้เวลาในการเดินทางยาวนานถึง 24 ชั่วโมงกว่าจะเดินทางไปถึง และต้องไปอยู่ที่นั่นนานถึง 4 เดือนและยังได้พบปะกับคนไทยที่วัดพุทธไทยถาวรรามนครนิวยอร์ก ซึ่งเราไม่เคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน แต่เมื่ออยู่ ไปๆ นานเข้าก็เกิดความสนิทสนมรักใคร่ผูกพัน เหมือนญาติพี่น้อง

คนไทยทุกคนที่นั่นมีน้ำใจให้แก่ผมเกินร้อย นอกจากเป็น มัคคุเทศก์พาไปเที่ยวใน เวลาว่างจากการงานแล้วยังถ่ายทอดความรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ให้ผมได้รู้เห็นและเข้าใจ วิถีชีวิตของคนไทยในนครนิวยอร์กและคนอเมริกันได้อย่างลึกซึ้งมากกว่าการไปท่องเที่ยวเมือง นิวยอร์กเพียงระยะสั้นๆ ในฐานะนักท่องเที่ยวเท่านั้น เหตุการณ์หลายทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับผมนั้นก็ คงอธิบายได้ว่าเป็นเพราะ **“บุพเพกะตะบุญญาตา”** หรือบุญที่คงได้สร้างสะสมร่วมกันมาแต่ปาง ก่อนตามหลักความเชื่อของพุทธศาสนาดังกล่าวแล้วนั่นเอง

ส่วนหนังสือเรื่องสี่เดือนเมื่อเยือนนิวยอร์กเล่มนี้เป็นผลพลอยได้ที่เกิดจากการใช้ เวลาว่างหลังจากการไปช่วยเหลือระบบการบริหารและระบบการจัดการเรียนการสอนทางไกล

ให้กับศูนย์การเรียนรู้ทางไกลวัดพุทธไทยถาวรราม นครนิวยอร์กแล้ว เมื่อมีเวลาว่างก่อนนอน จึงได้เขียนบันทึกสิ่งละอันพันละน้อยที่เป็นความรู้และประสบการณ์ตรงจากการอยู่ในนครนิวยอร์กนานถึง4เดือนเอาไว้เพื่อถ่ายทอดให้ผู้สนใจ และผู้ที่ประสงค์จะไปเยือนนครนิวยอร์กได้มีข้อมูลความรู้เป็นทุนสะสมไว้และนำไปประยุกต์ใช้หรือมีความรู้ความเข้าใจมหานครนิวยอร์กและอเมริกาได้ดียิ่งขึ้นเมื่อมีโอกาสได้ไปเยือนจริงๆบ้างในอนาคต หรือแม้ท่านไม่ได้ไปเยือนมหานครนิวยอร์กและอเมริกาโดยตรงแต่ก็จะมีความรู้ความเข้าใจมหานครนิวยอร์กและคนอเมริกัน ได้ชัดเจนลึกซึ้งในแง่มุมต่าง ๆ มากยิ่งขึ้นด้วย

(ทวีป อภิสิต)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. ปฐมเหตุให้ต้องไปนิวยอร์ก.....	11
2. การเตรียมตัวก่อนเดินทาง.....	13
3. อยู่นิวยอร์กมี 3 อย่างที่ต้องระวัง.....	17
4. อยู่นิวยอร์กدابาตรทุกเช้า.....	18
5. U.S.A. เล็ก ๆ ไม่ ใหญ่ ๆ ทำ.....	18
6. U.S.A. Bad consumer	19
7. ที่ U.S.A.ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน.....	21
8. ความสะอาดกับนิวยอร์ก	22
9. ชยะเมืองนิวยอร์ก.....	23
10. คนนิวยอร์กเป็นคนอเมริกันที่คละชาติพันธุ์.....	25
11. คนไทยในนิวยอร์ก.....	26
12. ความสะดวกในการคมนาคมของนครนิวยอร์ก.....	27
13. ที่พักอาศัยของคนนิวยอร์ก.....	28
14. ร้านอาหารไทยในนิวยอร์ก.....	29
15. การศึกษาในนิวยอร์ก.....	31
16. บ้านพักที่อยู่อาศัยของคนนิวยอร์ก.....	33
17. ร้านค้าในเมืองนิวยอร์ก.....	35
18. ข่าวสารข้อมูลจากเมืองไทยไปนิวยอร์ก อเมริกา.....	38
19. สังคมไทยในนิวยอร์ก และสหรัฐอเมริกา.....	39
20. สวัสดิการของคนทำงานในนิวยอร์ก.....	40
21. ที่นิวยอร์ก และในอเมริกา คนกลัว TICKET	41

22. เยือนในกาหร่าน้ำตมหัสจรรยัธรรมาชาติ 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก.....	42
23. ไปฝากลายมือชื่อภาษาไทยไว้แล้วที่ตึกสหประชาชาติ.....	43
24. เยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานอเมริกัน ออฟ เนเจอร์วัล ฮิสตอรี.....	45
25. นิวยอร์ก & ไชน่าทาวน์.....	47
26. ที่นิวยอร์กคนเก็บขยะขายก็ซื้อบ้าน ราคา 2 – 3 แสนเหรียญ ได้.....	49
27. วิทยาลัยชุมชน La Guardia New York.....	50
28. เยือนตึกสูงที่สุดในอเมริกา “เวิลด์เทรดเซนเตอร์”	52
29. เทพีสันติภาพ “เจ้าแม่ไอติม” ของจริง.....	54
30. เยือนบ้านกงสุลเมืองนิวยอร์ก.....	56
31. เยือนกรุงวอชิงตันดีซีเมืองหลวง U.S.A.	57
32. บินเดี่ยวไปเที่ยวซื้อของที่คอนเนไอแลนด์.....	59
33. นิวยอร์กเมืองธุรกิจ.....	61
34. แอดแลนด์ตึกขี้ตัสวรรค์และนรกของนักพนัน.....	65
35. ลอตเตอรี่เมืองนิวยอร์ก.....	69
36. คนสูงอายุนิวยอร์ก.....	71
37. เยือนมหาวิทยาลัยคอลแนล หนึ่งในสิบมหาวิทยาลัยชั้นนำของอเมริกา.....	73
38. วันชาติอเมริกัน (Independent Day).....	77
39. อเมริกันชั่วก็มี ไม่ใช่ว่าจะดีตลอด.....	79
40. อยู่นิวยอร์กใครหน้าบ้านรกระวังจะโดนTicket.....	82
41. ไปเยือนพิพิธภัณฑสถานหุ่นขี้ผึ้งมาตามทูลูโซของนิวยอร์ก.....	85
42. สนามกีฬาเมืองนิวยอร์ก.....	89
43. ไปนมัสการพระพุทธรูปอมิตพุทธ และเจ้าแม่กวนอิมที่วัดจีนบนเขา UPTOWN NEW YORK.....	91
44. ไปเยือน Mohegan Son ถิ่นอินเดียนแดง ที่ไม่พบอินเดียนแดงสักคนเดียว.....	93
45. ไปแวะเยี่ยมโรงเรียนนายร้อยเวสปอยท์.....	98
46. สะพาน และอุโมงค์เมืองนิวยอร์ก.....	102

47. การซื้อขายสังหาริมทรัพย์ในนครนิวยอร์ก.....	105
48. ไปไซด์ซีอิง (Side seeing) รอบ ๆ เมืองนิวยอร์ก (ชั้นใน).....	108
49. คนอเมริกันกับการประกันสุขภาพ.....	112
50. เสรีภาพของคนอเมริกันเท่าเทียมกันจริงหรือนิยาย.....	113
51. ไปเยือนวัดไทยที่เมืองฟิลาเดลเฟีย.....	115
52. ไปเยี่ยมเยือนเครือข่ายจัดกศน. ที่วัดวชิรธรรมปทีป ลองไอแลนด์.....	118
53. ไปเยือนอามิชฟาร์มของชาวดัชอพยพที่เมืองฟิลาเดลเฟีย.....	120
54. ภาษีสังคมของคนเมืองนิวยอร์ก.....	125
55. ร้านสินค้า Outlet.....	127
56. ทวีเมืองนิวยอร์ก (what's new who's hot what's next).....	130
57. กฎหมายสติแตก (Stupid Low).....	131
58. ถนนหนทางในนิวยอร์ก.....	135
59. สุขภาพของคนอเมริกัน.....	138
60. การเผาศพของคนนิวยอร์ก.....	139
61. ใน U.S.A. เลื่อนเวลาให้เร็ว – ช้าได้ไม่ใช่ของแปลก.....	140
62. ชื้อของจากนิวยอร์ก ระวังถูกหลอกตา.....	141
63. ย่ำเท้าตระเวนชมนิวยอร์กกลางวัน.....	145
64. ท้องนิวยอร์กยามราตรี (New York by night).....	148
65. วันส่งท้ายก่อนวันกลับจากนิวยอร์ก.....	150
66. วันแห่งการจากนครนิวยอร์ก.....	152
67. บทสรุปส่งท้ายวิเคราะห์จากประสบการณ์ที่ได้จากการเยือนนิวยอร์ก.....	153
ประมวลภาพสี่เดือนเมื่อเยือนนิวยอร์ก.....	162
เกี่ยวกับผู้เขียน.....	167

๑. ปฐมเหตุให้ต้องไปนิวยอร์ก

ปฐมเหตุที่ทำให้ผมซึ่งพลลงเท้าต้องเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปทำงานในเมืองนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกานานถึง 4 เดือนก็เพราะว่า **มูลนิธิจิตตถาวโร-วงศ์มัลย์ของหลวงพ่ถาวร จิตตถาวโร** ได้ร่วมมือกับกรมการศึกษานอกโรงเรียนในการจัดการศึกษานอกโรงเรียนในรูปแบบของศูนย์การเรียนรู้ทางไกลให้แก่คนไทย ลูกหลานไทยในนครนิวยอร์กเพื่อให้เขาเหล่านั้นได้รับการศึกษาทั้งสายสามัญที่เน้นความเป็นไทย ศิลปวัฒนธรรมไทยและภาษาไทยกับได้เรียนวิชาชีพและกลุ่มสนใจได้เช่นเดียวกับคนไทยที่อยู่ในประเทศไทยตามสิทธิที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน

ซึ่งการจัดการศึกษานอกโรงเรียนดังกล่าวนี้มิใช่ว่าไม่เคยจัดกันมาก่อน แต่รูปแบบการจัดที่เดิมทำกันมาก็คือ **ใช้บุคลากรครูที่ส่งไปจากประเทศไทยครั้งละ 3 คน บ้าง 4 คน บ้างไปสอนเด็ก ลูกหลานไทยที่นั่น** ซึ่งรูปแบบนี้ในภาวะเศรษฐกิจที่ประเทศชาติของเรากำลังตกต่ำ และการเงินฝืดเคือง ยุคที่ IMF เข้ามาควบคุมเรื่องการเงินการคลัง คงลำบากที่จะดำเนินการตามรูปแบบนี้ต่อไปได้ตลอดรอดฝั่ง จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบวิธีการบริหารและการจัดการศึกษาสำหรับคนไทยในต่างประเทศเสียใหม่ **โดยพยายามให้ใช้คนไทยที่อยู่ต่างประเทศบริหารและจัดการกันเองให้ได้**

ทั้งนี้ ในระยะนำร่องเริ่มแรกก็ต้องเอาคนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารและการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างดีไปทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงช่วยเซตระบบให้คนที่นั่นมีความรู้ความเข้าใจระบบการบริหารและการจัดการเรียนการสอนการศึกษานอกโรงเรียนให้ได้ด้วยคนในชุมชนของตนเองแล้ว จึงใช้สถานที่ตรงนั้น บุคลากรตรงนั้นให้เป็นพี่เลี้ยงสร้างเครือข่ายความรู้ความเข้าใจแก่ผู้บริหาร และผู้จัดการเรียนการสอนให้แก่คนไทยและลูกหลานไทยในวัดอื่น ๆ หรือสถานที่อื่นในต่างประเทศต่อไป นี่เองที่เป็นปฐมเหตุให้ผมต้องระเห็จไปนิวยอร์กสหรัฐอเมริกาถึง 4 เดือนเพื่อไปทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงสร้างระบบการบริหารและการจัดการเรียนการสอนการศึกษานอกโรงเรียนให้แก่คนไทยและลูกหลานไทยที่ไปทำมาหากินมีลูกมีหลานตั้งรกรากทำธุรกิจการงานอยู่ที่นั่น ประมาณว่ามีจำนวนไม่ต่ำกว่า 30,000 คนและนับวันจะทวีจำนวนเพิ่มมากยิ่งขึ้นในอนาคต

ดังนั้น ถ้าไม่ตั้งหลักจัดระบบการจัดการศึกษานอกโรงเรียนไว้ให้ดีต่อไปคนไทยและลูกหลานไทยเหล่านี้ก็จะลืมภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม และกลายเป็นคน

อเมริกันไปหมดสิ้น ความรักความผูกพันต่อประเทศไทยซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของบิดามารดาหรือของตนเองก็จะมีน้อยลง จนกระทั่งหมดไป สายใยความผูกพันในความเป็นไทยก็จะมี ถ้าคนไทยเราลืมกำพืดของตนเองแล้วความภาคภูมิใจจะตั้งอยู่บนรากฐานของอะไร ก็คงไม่แตกต่างจากตึกที่สร้างขึ้นที่สูง แต่ไม่มีรากฐานหรือเสาเข็มที่มั่นคงวันหนึ่งก็คงจะพังครืนลงมาได้ คณะเราที่ไปมี 3 คน ก็ได้วางแผนกันว่าจะไปช่วยบุกเบิกโดยทำเป็น 5 ขั้นตอน คือ:-

ขั้นที่ 1. ต้องศึกษาข้อมูลทุกด้านและดูสภาพความพร้อมความต้องการของคนที่นี่ และร่วมวางแผนตั้งแต่แรกว่าจะเอาอย่างไรดี

ขั้นที่ 2. ลงมือทำร่วมกันซึ่งบางเรื่อง จะต้องให้ความรู้และปฏิบัติพร้อมๆ กัน จนกระทั่งทีมผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานที่นั่นมองเห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้นพอจะเข้าใจและสามารถดำเนินการได้บ้างในบางเรื่อง

ขั้นที่ 3. เราก็จะเริ่มถอยห่างออกไปยืนอยู่ข้างหลัง 1 ก้าวคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาติดขัด และร่วมแก้ไขโดยจะเป็นฝ่ายเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์และอำนวยความสะดวกไว้ให้

ขั้นที่ 4. จะคอยประทับประคองในช่วงเปิดการเรียนการสอน คอยดูแลช่วยเหลือให้คำแนะนำในการจัดการเรียนการสอน เตรียมสื่อประกอบการสอน การวัดประเมินผลการจัดทำคะแนนเก็บ คะแนนปลายภาค ฯลฯ จนครบขั้นตอน ช่วยให้การบริหารและการจัดการเรียนการสอนของศูนย์การเรียนทางไกลที่นั่นมองเห็นภาพการบริหารและการจัดการเรียนการสอนได้ชัดเจนตั้งแต่ต้นจนจบ

ขั้นสุดท้ายคือขั้นที่ 5 ก็จะวางมือให้เขาดำเนินการต่อไปโดยผู้บริหารและคณะกรรมการศูนย์การเรียนทางไกลของชุมชนเอง เท่ากับเราไม่ต้องคอยประทับประคองอยู่ตรงนั้น เขาก็สามารถดำเนินการต่อไปได้ด้วยดี เช่นนี้จึงจะถือว่าเป็นความสำเร็จสูงสุดตามที่คณะเราตั้งเป้าไว้ต่อไป ถ้าการบริหารและการจัดการเรียนการสอนของศูนย์การเรียนทางไกลแห่งนี้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ศูนย์การเรียนแห่งนี้ก็พร้อมจะเป็นพี่เลี้ยงหรือเป็นต้นแบบให้ผู้ที่จัดการศึกษานอกโรงเรียนในวัดอื่นหรือที่อื่นๆ ในสหรัฐอเมริกา มาศึกษาดูงานและมาเรียนรู้เพื่อนำไปปรับประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับวัดหรือสถานที่จัดการศึกษาให้แก่คนไทยในต่างประเทศในจุดอื่นๆ ต่อไป ทั้งหลายทั้งปวงที่ผมกล่าวมานี้ก็คือปฐมเหตุให้ผมต้องสละใจไปใช้ชีวิตในต่างแดนถึงเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา นานถึง 4 เดือน

๒. การเตรียมตัวก่อนเดินทาง

เมื่อผมเข้าไปกราบลาพระอาจารย์ **ถาวรจิตตถาวโร** ประธานมูลนิธิ **ถาวรจิตตถาวโร-วงมัลย์** ที่วัดปทุมวนาราม กรุงเทพมหานครนั้น พระอาจารย์ ถาวร จิตตถาวโร ได้เล่าข้อมูลให้ผมฟังว่าที่นิวยอร์กนั้นมีชุมชนคนไทยค่อนข้างใหญ่ที่มีคนไทยไม่ต่ำกว่า 3 หมื่นคน หลวงพ่ออยากให้คนไทยและลูกหลานไทยเหล่านั้นมาเข้าวัดและประสงค์จะให้การศึกษาศึกษาเป็นศูนย์รวมใจให้คนไทยมีความรัก ความสามัคคี มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าอยู่หัวและประเทศชาติ ฝากว่าให้ผมและคณะไปช่วยกันจัดระบบการศึกษานอกโรงเรียนให้ดีให้คนไทยในชุมชนนิวยอร์กสามารถบริหารจัดการและจัดการศึกษาได้ด้วยคนในชุมชนเอง และเป็นศูนย์กลางเครือข่ายจัดการศึกษาในรูปแบบนั้นให้แก่วัดอื่นๆ ได้ต่อไปด้วยก็จะยิ่งดี หลวงพ่อยินดีให้การสนับสนุนทุกอย่าง ขาดเหลืออย่างไรให้บอกและให้ไป **“ลุย”** เดินหน้าได้ทันที

เมื่อผมกลับจากนมัสการหลวงพ่อก็มีเวลาเตรียมตัวไม่มากนักจัดเตรียมกระเป๋าเสื้อผ้าและเตรียมเสื้อผ้าอุปกรณ์ และแบบเรียนต่างๆ ที่จะใช้เป็นตัวอย่างในการชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้บริหารและครูอาสาสมัครที่นั่นติดตัวไปด้วย จัดของใส่กระเป๋าเรียบร้อยวันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบินดอนเมืองทันที มีลูกเมียญาติโกโหติกา ไปส่งกันเล็กน้อย ตามธรรมเนียมคนไปต่างประเทศ เมื่อได้เวลาก็เข้าไปเช็คอินกระเป๋าสิ่งของ เช็کتั๋วเครื่องบินเพื่อเตรียมตัวขึ้นเครื่องต่อไป

สายการบินที่ผมไปเป็นสายการบินนอร์ทเวสต์(NW) ของอเมริกา ที่ออกเดินทางกลางวันออกจากสนามบินดอนเมืองตอน 6 โมงเช้าเศษๆ เที่ยวบินที่ NW.0002 MOI MAY แก้อี้ 26 K เป็นเครื่องบินจัมโบ้ 747 ขนาดใหญ่ จุผู้โดยสารหลายร้อยคน ขึ้นจากดอนเมืองบินไปประมาณ 5 ชั่วโมงเวลาประมาณ 13.55 น. ก็ถึงสนามบินนาร์ริเตประเทศญี่ปุ่นซึ่งเป็นสถานีพักและรับผู้โดยสารกลางทาง ผู้โดยสารต้องลงพักเพื่อรอเปลี่ยนเครื่องบินจากสนามบินนาร์ริเต บินตรงไปยังนิวยอร์กอีกทอดหนึ่ง

สนามบินนาร์ริเตเป็นสนามบินขนาดใหญ่ทันสมัย มีบริเวณกว้างขวางผู้โดยสารที่จะบินต่อไปยังอเมริกา จะต้องลงรอที่สนามบินในห้องพักรอผู้โดยสารในสนามบินห้องพักรอของผู้โดยสารทรงกลม มีบริเวณไม่กว้างมากนักแต่มีเก้าอี้ให้นั่งรอสำหรับผู้โดยสารพอเพียง

เครื่องออกจากสนามบินนาร์ต นครโตเกียวเมื่อเวลา 16.00 น. ตรงตามเวลาในญี่ปุ่น เครื่องบินขึ้นได้สักครึ่งชั่วโมงแอร์โฮสเตสมาเสริฟน้ำกับของขบเคี้ยวจากนั้นทิ้งระยะพอเครื่องไต่เพดานบินได้ระดับเครื่องนิ่งดีแล้วพนักงานก็นำอาหารมาเสริฟ รายการอาหารเป็นแบบยุโรปผสมญี่ปุ่นคืออาหารคามีให้เลือกเริ่มจาก Barbecued Beef Brisket หรือ Chicken with Sweet Miss Sauce เสริฟพร้อมกับ Assorted Sushi and Curried Shrimp ก็กินอิมพอดวอร์ หลังอาหารเจ้าหน้าที่นำใบแบบฟอร์มคนเข้าเมืองและแบบศุลกากรมาให้กรอกเตรียมไว้ตอนเครื่องลงเพื่อแสดงต่อด่านตรวจคนเข้าเมืองเวลาประมาณ 6.30 น. ในเครื่องบินข้างนอกเริ่มมีดสนิท ภายในเครื่องก็ฉายหนังให้ดู ผู้โดยสารส่วนใหญ่ก็จะนอนหลับหรือไม่ก็ดูหนังฟังเพลงไปตามอัธยาศัย เพื่อแก้เซ็ง

4 ทุ่ม 15 น. ท้องฟ้าเริ่มสว่าง สว่างข้ามวันเมื่อเวลา 11.30 น. หลังจากบินมิดมา 4 ชั่วโมง (6.30 - 11.30 น.) ช่วงมืดก่อนสว่าง จะเห็นแสงสีน้ำเงินเข้มตัดกับแสงสีส้มดำตัดกันที่ขอบฟ้าเป็นช่วงเวลาที่เครื่องบินบินข้ามมหาสมุทรแปซิฟิก เครื่องบินได้ราบเรียบดีเกือบไม่มีตกหลุมอากาศเลย

ความจริงมาคิดดูก็รู้สึกทั้งในมันสมองและความสามารถของมนุษย์เราเป็นอันมากที่สามารถทำให้เครื่องบินซึ่งมีน้ำหนักนับร้อย ๆ ตัน พร้อมคนโดยสารอีกหลายร้อยคนขึ้นไปลอยทั้งเต่งอยู่กลางอากาศด้วยความเร็วเหนือเสียง และสามารถพาผู้โดยสารไปสู่จุดหมายปลายทางได้ด้วยความปลอดภัย

ช่วงเวลาอาหารเข้าพนักงานนำอาหารเข้าเข้ามาเสริฟช่วง 14.30 น. (เวลาจากญี่ปุ่น) รายการอาหารมีให้เลือกระหว่าง Swiss Cheese หรือ Omelet Asian – Style Fried Noodles เสริฟพร้อมกับ Fresh Fruit, Croissant, Orange Juice

อันที่จริงชีวิตคนที่ต้องเดินทางโดยเครื่องบินเป็นเวลานานนั้นถึงจะสะดวกสบายอย่างไรก็น่าเบื่อหน่ายเพราะต้องนั่ง ๆ นอน ๆ หลับ ๆ ตื่น ๆ ไปตลอดทาง ไม่มีกิจกรรมอื่นให้ทำมากนักนอกจากกิน นอน ดูหนัง ฟังเพลง ยังดีที่มีกิจกรรมการบริหารร่างกายแก้เซ็งให้คนนั่งเครื่องบินนานๆ ได้ฝึกออกกำลังกายบ้างเล็กน้อย แต่ก็เป็นการบริหารร่างกายบนเก้าอี้เช่น หมุนคอ หมุนขา กำมือ แบมือ สูดลมหายใจเข้าหายใจออก ซึ่งผู้โดยสารบางคนก็ลองทำตามบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็บริหารตามสะดวกของตน หรือไม่ก็ได้แต่บริหารลูกตา คือได้แต่ดูอย่างเดียวนั่นไม่ได้ทำอะไรตามที่วิดีโอสอนให้ทำเลย

อาชีพแอร์โฮสเตสและสจ๊วตที่ให้บริการผู้โดยสารบนเครื่องบินนี้ถ้าจะว่ากันตามจริงแล้วก็เป็นอาชีพผู้รับใช้ในเครื่องบินนั่นเอง เป็นชีวิตที่น่าเบื่อเหมือนกันเพราะคุณเธอจะต้องบริการอาหาร บริการสารพัดที่ผู้โดยสารร้องขอ ซึ่งถ้าทำซ้ำซากอยู่ทุกวันก็ดูไม่น่าสนุกเลย ตรงกันข้ามกลับน่าเบื่อหน่ายเสียด้วยซ้ำ แต่อาชีพนี้ก็เป็นอาชีพที่รายได้และสวัสดิการดี เป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถ ทางภาษาหลายภาษา มีเครื่องบินที่สง่างาม

เมื่อพูดถึงภาษาแล้ว การเดินทางไปต่างประเทศนั้นภาษาอังกฤษจะเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญ เพราะจะต้องใช้สื่อสารกับผู้คนตลอดเวลา นับแต่การกรอกแบบฟอร์มต่างๆ ก่อนออกจากเมืองและก่อนเข้าเมือง นอกจากนี้ยังต้องใช้สื่อสารกับผู้ที่ไม่สามารถพูดภาษาแม่ของเราอีกด้วย

ปัจจุบันสายการบินแต่ละสายก็ปรับการบริการให้เข้ากับกลุ่มลูกค้าผู้โดยสารที่เป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เช่น สายการบิน NW นี้ เมื่อรับผู้โดยสารขึ้นจากเมืองไทยมาเปลี่ยนเครื่องที่สนามบินนาร์ริสโตเกีย ประเทศญี่ปุ่น ก็ใช้ภาษาไทย อังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น พอมาช่วงเปลี่ยนเครื่องจากญี่ปุ่นไปนิวยอร์กก็ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน เป็นต้น

16.25น. เครื่องบินลงที่สนามบินJF เคนเนดี้ นิวยอร์ก ลงจากเครื่องเดินทางเข้าผ่านกระบวนการตรวจคนเข้าเมืองที่เคนเตอร์ ซึ่งเคนเตอร์สำหรับผู้ยังไม่เคยผ่านเข้าเมืองอเมริกา มาก่อน เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเป็นชายลักษณะใจดีมีอารมณ์ขันเมื่อผมส่งPassportพร้อมใบกรอกข้อความสำหรับคนเข้าเมืองและใบตรวจศุลกากรสำหรับสิ่งต้องห้ามให้เจ้าหน้าที่พิจารณาสักครู่ เจ้าหน้าที่ดูรูปในพาสปอร์ตในแล้วก็ถามผมว่า Are you Navy ? เมื่อตอบว่าไม่ใช่เขาก็ชี้มือให้ดูแถบติดหน้าอกเสื้อที่รูปในพาสปอร์ต ซึ่งเขาบอกว่าติดแถบติดหน้าอกคล้ายนายทหารเรือของเขา

จากนั้นก็พิจารณาและประทับตราผ่านและส่งพาสปอร์ตคืนให้เราพร้อมกับพูดว่าHave a good time in New York ผมก็ขอบคุณ แล้วเดินผ่านออกไปรออาจารย์พิชิต อีกไม่นาน อ.พิชิตก็ตามมา เดินผ่านทางออกที่คดเคี้ยว เพราะสนามบินเคนเนดี้ภายในกำลังอยู่ระหว่างการปรับปรุงเมื่อไปรอเอากระเป๋าชั่วคราว ได้กระเป๋าเอาขึ้นรถเข็นเรียบร้อยแล้ว ก็เข็นเดินออกไปจนสุดทาง พบอาจารย์บุญสม คุณประกอบ พระมหาประพันธ์ศักดิ์ และคุณตือ ซึ่งมารอรับอยู่ที่ดีใจ ขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อน สักครู่จึงพากันเดินออกไปขึ้นรถที่ลานจอดรถ ขับเข้าเมืองจากสนามบินราวครึ่งชั่วโมงก็ถึงวัดพุทธไทยถาวรธรรมที่ตั้งอยู่ที่ 76 – 16 46 th AVERNUE ELMHURST NEW YORK แวะเข้าไปที่วัดนมัสการผู้ช่วยเจ้าอาวาส พระมหาบุญช่วย กตบุญโญ แล้วเดินทางเอาของไปเก็บที่บ้านนุพการี

จากนั้นคุณตี๋พาไปรับประทานอาหารเช้าที่ร้านอาหารไทยออร์แกนิกซึ่งเป็นร้านของเขาเอง ได้คุยกันทราบว่าคุณจรรยา ภรรยาเรียนจบด้านโภชนาการจากวิทยาลัยเทคนิคราชมงคลวิทยาเขตเทเวศร์ ได้มาตั้งรกรากเปิดร้านอาหารไทยได้ 4 – 5 ปีแล้วกิจการเจริญดีมาก คุณตี๋ก็เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดาว มี ความผูกพันกับวัดมาก มาดูแลพระที่วัดและพวกเราทุกเช้าเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรี และเสียสละมาก ได้คุยกันถึงเรื่องทั่ว ๆ ไปพอสมควร จากนั้นจึงขับรถมาส่งที่บ้านพักบุพการีที่พักและปล่อยให้เราพักผ่อนเพื่อปรับตัวให้เข้ากับเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเมื่อเข้าบ้านพักอาบน้ำอาบทำ เอาข้าวของออกจากกระเป๋าแล้ว จึงพักผ่อน คืนแรกก็นอนหลับสบายดีเหมือนพระก่อนนอน แต่ก็รู้สึกนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ อาจเป็นเพราะร่างกายยังปรับสภาพไม่เข้าที่ก็ได้

เช้าวันรุ่งขึ้นได้ไปที่วัดแต่เข้าไปบาตร รับประทานอาหารเช้าแล้ว คุยกับพระมหาประพันธ์ศักดิ์เพื่อวางแผนเตรียมการเรื่องงานที่จะทำ เสร็จแล้วคุณประกอบและคุณตี๋ชวนนั่งรถเข้าไปในเมืองเพื่อส่งข้าวสารหอมมะลิที่หลวงพ่อดำส่งมาเปิดตลาดที่ร้านอาหารไทยในนครนิวยอร์กซึ่งมีอยู่ประมาณ 120 ร้าน ซึ่งเท่ากับเป็นการช่วยเหลือชาวนาไทยไปด้วยในตัว รถพาเข้าไปผ่านนิวยอร์กกลางใจเมืองแถว Time Square ซึ่งเป็นย่านธุรกิจ มีตึกสูงระฟ้าผู้คนมากมาย การจราจรคับคั่งและติดขัดโดยเฉพาะในช่วงเลิกงานในถนนจะเต็มไปด้วยรถ บนทางเดินเต็มไปด้วยคนเดินทางไปมากันขวักไขว่ บางช่วงก็มีการปิดถนนเพื่อก่อสร้างทำให้ผิวการจราจรมีน้อย การจราจรโดยเฉพาะรถรับส่งของทำได้ลำบาก เฉลียว ๆ อาจจะโดนตำรวจแจกใบสั่งเสียค่าปรับได้โดยง่าย

ที่กลางกรุงนิวยอร์กนี้ค่าจอดรถแพงมากชั่วโมงละประมาณ 9 – 10 เหรียญ ถ้าจอดผิดที่ผิดวันก็อาจจะจ่ายค่าจอดรถอ่วมมอหัยแน่ ๆ เจ้าหน้าที่ออกไปสั่งที่นั่นจะคอยติดตามดูแล้ว ใครจอดรถผิดที่ จอดรถกีดขวางการจราจรก็จะเข้าไปจัดการเขียนใบสั่งหรือตักเตือนทันที และถ้าใครขัดขืนดื้อดึงไม่ไปเสียค่าปรับก็จะถูกบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ และจะมีใบเตือนให้ไปชำระเงินส่งมาถึงบ้าน แต่ถ้ายังละเลยอีกและทำผิดโดนใบสั่งซ้ำ ๆ ซาก ๆ แล้ว ยังถือดีไม่ไปชำระค่าปรับ ถ้าวันดีคืนร้ายรถสายตรวจไปพบว่ารถคันนี้จอดอยู่ตรงไหน ก็จะจัดการลากเอารถไปไว้โรงพักต้องเสียค่าลากรถ 250 เหรียญบวกกับค่าปรับเท่าที่ติดค้างอยู่ก็ครั้งก็ตาม ต้องชำระให้ครบจึงจะนำรถกลับไปได้ แต่ถ้าทิ้งรถไม่ไปชำระเงินค่าปรับเมื่อถึงระยะเวลากำหนดเขาก็จะขายรถเอาเงินค่าธรรมเนียมชำระค่าปรับ ถ้ามีเงินเหลือก็จะส่งเงินส่วนที่เหลือจากค่าปรับคืนให้ แต่ถ้าไม่พอชำระก็จะขึ้นบัญชีดำค้างชำระไว้อีก ถ้าเมื่อไรคนผู้นั้นอยากจะซื้อรถใหม่ เมื่อจะออกทะเบียนรถใหม่ Computer ก็จะโชว์ค่าปรับที่ค้างชำระอยู่ ถ้ายังไม่นำเงินที่ค้างมาชำระก็ซื้อรถใหม่ไม่ได้ เป็นอันว่าถ้าใครเบี้ยวหรือค้างค่าปรับรับรองชาตินี้ทั้ง

ชาติซื้อรถใหม่ไม่ได้แน่นอน เพราะจะถูกตาม “จิก” ตาม “ตี” เรื่องค่าปรับที่ค้างชำระอยู่จนกว่าเมื่อไรจะหมดหนี้สินกันจึงจะเป็นไทแก่ตัวได้

๓. อยู่นิวยอร์กมี 3 อย่างที่ต้องระวัง

มีเพื่อนผู้หวังดีบอกผมว่ามานิวยอร์กให้ระวัง 3 เรื่อง คือ 1. **เรื่องอากาศ** 2. **เรื่องงาน** และ 3. **เรื่องผู้หญิง** เรื่องแรกที่ให้ระวัง **เรื่องอากาศ** ก็เพราะว่าอากาศที่นิวยอร์กจะผีเข้าผีออกประเดี๋ยวเย็น ประเดี๋ยวร้อน ประเดี๋ยวฝนตก ประเดี๋ยวแดดออก เอาแน่เอานอนไม่ได้ใครรักษาสุขภาพไม่ดีก็จะเจ็บป่วยได้โดยง่าย เมื่อวันแรกที่ผมไปเหยียบนิวยอร์กอากาศร้อนอบอ้าวอุณหภูมิ 75 องศาฟาเรนไฮต์แต่ผ่านไปอีก 2 วันให้หลัง อุณหภูมิลดลงเหลือแค่ 50 องศาฟาเรนไฮต์เย็นยะเยือก แถมมีลมพัดแรงอีกต่างหาก ต้องใส่เสื้อกันหนาวชนิดมีHood คลุมหัวตลอดเวลา อากาศข้างนอกจะหนาวเย็นยะเยือกจนค้างสั่น ปวดข้อมือข้อเท้าเหมือนข้อจะหลุดออกจากกัน ดังนั้นในบ้านทุกบ้านจึงต้องติดตั้งเครื่องทำความร้อนและเครื่องปรับอากาศไว้ทุกบ้าน เมื่ออากาศหนาวมาก ๆ ก็จะไม่ค่อยเห็นคนออกมาเดินนอกบ้านนอกถนนกันมากนัก ส่วนใหญ่จะทำกิจกรรมอยู่ภายในบ้านหรือภายในอาคารเป็นหลัก บ้านหรืออาคารส่วนใหญ่ก็จะปิดประตูหน้าต่างมิดชิดตลอดเวลา

สิ่งที่ต้องระวังประการที่ 2 ก็คือ **เรื่องงาน** เพราะที่นิวยอร์กเป็นเมืองที่หางานง่ายมาก ๆ มีงานให้คนเลือกทำได้มากมายดังนั้นโอกาสที่คนจะตกงานและได้งานทำจะมีเท่า ๆ กัน นั้นหมายความว่าสำหรับนายจ้างที่ต้องอาศัยลูกจ้างทำงานก็ต้องทำใจหรือเตรียมใจไว้ว่าไม่ว่าวันใดวันหนึ่งถ้าลูกจ้างไม่พอใจเขาก็พร้อมจะลาออกไปโดยไม่แฉว่านายจ้างจะเดือดร้อนหาคนทำงานได้หรือไม่ ส่วนคนทำงานก็จะมึนงานให้เลือกทำมากมาย ใครขยันและไม่เลือกงานก็จะหาเงินได้ไม่ยาก ค่าแรงขั้นต่ำงานธรรมดา ๆ ที่ไม่ต้องใช้ทักษะหรือฝีมือมากนักเช่น เสริฟอาหาร ทำความสะอาด ล้างถ้วยชาม ฯลฯ เหล่านี้ค่าแรงคิดเป็นชั่วโมง ตั้งแต่ 3 – 5 เหรียญ ค่าแรงจะจ่ายเป็นรายสัปดาห์ๆละประมาณ 250 เหรียญ ถึง 350 เหรียญ ขึ้นอยู่กับชนิดและความยากง่ายของงาน

สิ่งที่ต้องระวังประการที่ 3 ก็คือ **ผู้หญิง** เพราะผู้หญิงเมืองนิวยอร์กเป็นผู้หญิงที่แต่งตัวสวยและไม่แคร์ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ได้ที่มีเงินและสามารถเลี้ยงดูเจ้าหล่อนได้ แต่ถ้า

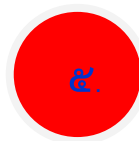
เมื่อไรหมดเงินเจ้าหล่อนก็พร้อมจะเปลี่ยนไปอยู่กับคนใหม่ที่มีเงินเลี้ยงดูเธอได้ดีกว่า นี่ถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามาก ๆ สำหรับหญิงสาวเมืองนิวยอร์ก

สิ่งที่ต้องระวัง 3 อย่างที่คนเคยอยู่นิวยอร์กเขานำมาบอกกล่าวเป็นการเตือนสติไว้ล่วงหน้าเช่นนี้ก็นับว่าดีสำหรับเราที่มาใหม่ จะได้ระมัดระวังไว้ไม่ให้หลวมตัวไปทำผิดพลาดพลั้งได้

๔. อยู่นิวยอร์กตักบาตรทุกเช้า

ผมอยู่นิวยอร์กคุ้ยได้เลยว่ามีโอกาสดีกว่าอยู่เมืองไทย เพราะมีเวลาทำบุญใส่บาตรพระทุกเช้า พระที่วัดพุทธไทยถาวรวนารามในช่วงที่ผมไปอยู่มีพระจำพรรษาอยู่ 5 รูปจะออกบิณฑบาตบริเวณชุมชนใกล้เคียง ๆ วัด ทุกเช้า และจะมีชาวพุทธและคนไทยที่นั่นใส่บาตรกันทุกวันโดยเฉพาะเช้าวันศุกร์พระจะออกบิณฑบาตไกลออกไปเพราะญาติโยมนิมนต์ให้ไปรับบาตรในวันศุกร์มากเป็นพิเศษจนต้องเอารถออกไปส่งพระและช่วยรับของบิณฑบาตที่ญาติโยมใส่บาตรกันมากจนพระหิ้วไม่ไหว ลูกศิษย์ต้องขับรถไปช่วยรับของบิณฑบาต

๕. U.S.A. เล็ก ๆ ไม่ใหญ่ ๆ ทำ

ขึ้นชื่อว่าสหรัฐแล้วอะไรๆก็ดูมันใหญ่โตมหาศาลไปเสียเกือบทั้งหมดตั้งแต่ตึกกรม บ้านช่องส่วนใหญ่จะสร้างอย่างใหญ่มหึมา สูงระฟ้า โดยเฉพาะที่นิวยอร์ก บริเวณใจกลางเมืองแถวไทม์สแควร์มีตึกสูงใหญ่ระฟ้าแข่งกันใหญ่ แข่งกันสูง มีผู้คนมากมายเดินกันขวักไขว่ โดยเฉพาะในช่วงชั่วโมงเร่งด่วนก่อนและหลังเลิกงาน ถนนหนทางจะแออัดแน่นไปด้วยผู้คนและรถรา การจราจรจะติดขัดและเคลื่อนที่ไปได้ช้าๆ

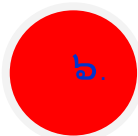
พูดถึงความใหญ่โต นอกจากตึกแล้วรถยนต์ที่คนสหรัฐใช้ก็จะเป็นรถคันใหญ่ๆ มีสารพัดยี่ห้อที่ในเมืองไทยเราไม่เคยเห็น รถตู้ก็ดูคันใหญ่ทะเทาะแข็งแรง มียี่ห้อที่ใช้กันมากก็คือ **รถดอร์จ รกฟอร์ด รกลิงคอล์น** และสารพัดยี่ห้อที่มีวิ่งให้เห็นในถนนขวักไขว่ แต่ก็แปลกที่คนอเมริกันที่นั่นแม้ในโซนที่อยู่อาศัยเขาก็จอดรถกันในถนนทั้ง 2 ฝั่งเต็มไปหมดส่วนใหญ่จะไม่มีที่จอดรถในบริเวณบ้าน ยกเว้นคนที่ค่อนข้างมีสตางค์เท่านั้นที่มีที่จอดรถในบ้าน ส่วนใหญ่จะจอดรถทิ้งๆขว้างๆกันไว้ริมถนน ไม่ว่าจะเป็นรถยี่ห้อดังราคาแพงนับล้านในบ้านเรา เช่น รถเบนซ์ โวลโว บีเอ็ม หรือเล็คซัส ก็

ตาม แต่ก็ก็มีวันบางวันที่เจ้าหน้าที่เทศบาลจะมาทำความสะอาดถนนด้านนั้นเขาก็จะห้ามจอดในช่วงเวลานั้น แต่เขาก็จะมีป้ายบอกไว้ว่าวันใดห้ามจอดด้านใด

เมื่อพูดถึงความใหญ่โตเทอะทะแล้วต้องยกให้อเมริกัน พวกนี้ทำอะไรเล็กไม่เป็น เข้าไปดูสินค้าในห้างสรรพสินค้า ข้าวของต่าง ๆ ในร้านที่บ้านเราประเภทที่บรรจุขวด บรรจุกล่อง ไม่ว่าจะเป็นแฮมพู ครีมทาผิว น้ำยาซักผ้า ฯลฯ ที่บ้านเราว่าขวดใหญ่แล้วที่นั่นขวดใหญ่เป็น 2 เท่า ที่นั่นเขาทำเล็กไม่เป็น เข้าทำนองโฆษณาเล็กๆ ไม่ ใหญ่ๆ ทำที่เราเคยได้ยินนั่นแหละ

ผมไม่แปลกใจเลยว่าทำไมคนมาอยู่อเมริกาแล้วกลับไปอยู่เมืองไทย จะมองอะไรมันเล็กจิบจ้อยไปหมดปริมาณข้าวแกงบ้านเรา 3 จาน เท่ากับที่นั่น 1 จาน เวลาคนดักอาหารเหมือนตักประเทศคนกิน ทั้งข้าวทั้งกับข้าวพูนจาน กินกันแทบล้มกลิ้งขนาดเราสั่งชนิด Small one คือ แบบจานเล็กของเขาแล้วยังกินจุออกอิมแปลไปเลย

อาหารการกินที่นั่นล้วนมีแต่ของที่ดีๆ ที่บางอย่างในเมืองไทยเราไม่เคยเห็น เพราะผลิตแล้วเอาของดี ๆ ส่งไปให้ฝรั่งกินหมด พวกเรากินของเกรด B เกรด C เท่านั้น กุ้ง หอย ปู ปลา ไก่ เนื้อ ฯลฯ ล้วนแต่เกรด A ทั้งนั้น คนที่นั่นเขาพูดให้ฟังว่าของดี ๆ หรือของที่หาหายากในเมืองไทยทั้งหลายนั้นมิให้เห็นดาษดื่นในสหรัฐ ขอให้เงินดอลลาร์อย่างเดียวก็นำมาซื้อหามาได้คนที่นั่นจึงทำงานกันตัวเป็นเกลียว คนขยันก็จะหางานและหาเงินได้ไม่ยาก เพราะแรงงานที่นั่นยังขาดแคลน พวกโรบินฮู้ดที่เล็ดลอดเข้าไปหางานทำที่นั่นจึงไม่ถูกกวาดล้างไล่จับเหมือนรัฐอื่น ๆ เพราะเข้าทำนองประโยชน์เกื้อกูลกันทั้ง 2 ฝ่าย และเจ้าหน้าที่ก็มีงานอื่นต้องทำอีกเยอะ เว้นแต่ไปก่อเหตุอะไรร้ายแรงให้มีเรื่องถึงตำรวจแล้วละก็จะกลายเป็นเรื่องใหญ่โตขึ้นมาได้ เพราะตำรวจที่นั่นเขามีข้อมูลชัดเจนและมีเครือข่ายถึงกันหมด ไม่ว่าจะหนีไปที่ไหน

U.S.A. Bad Consumer

คนอเมริกันที่นั่นบริโภคกันอย่างไม่บันยะบันยัง และไม่ประหยัด วันหนึ่งๆ แต่ละบ้านจะมีขยะมากมาย เพราะคนจะซื้เกียจล้า้ง ซื้เกียจทำความสะอาด จึงนิยมใช้ถ้วยจาน ชาม กล่อง ที่ทำจากโฟม กระดาษ และช้อน ช้อน พลาสติก กันเป็นส่วนใหญ่ เมื่อใช้แล้วก็โยนทิ้งลงถังขยะไปได้โดยไม่ต้องเก็บมาใช้อีก อาหารการกินที่ทำขึ้นหรือซื้อเมื่อมีเหลือจะไม่มีใครเก็บไว้อุ่นกินในวันรุ่งขึ้น จะ

กินเป็นวัน ๆ ไป ถ้าเหลือก็เททิ้งลงถังขยะ ข้าว กับข้าวที่เหลือเป็นหม้อ ๆ หรือครึ่งหม้อก็เททิ้งไปอย่าง ไม่เสียดมเสียดายเห็นแล้วทำให้นึกถึงคนยากคนจนในบ้านเมืองเราที่ไม่มีอะไรจะกิน

สิ่งของที่เสียหายชำรุดซึ่งถ้าอยู่บ้านเราก็ยังซ่อมได้ เช่น พัดลม ตู้เย็น เครื่องพิมพ์ดีด ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ แอร์ ที่นอน โต๊ะ ตู้ หรือแม้แต่โทรทัศน์ ซึ่งดูแล้วถ้าบ้านเราก็เอาไปให้ช่าง ซ่อมแซมเอากลับมาใช้ได้อีกแต่ที่นั่นจะยกออกมาทิ้งเป็นขยะกองพะเนินอยู่หน้าบ้าน ซึ่งเทศบาลจะ กำหนดวันไว้ว่าให้ทิ้งได้วันไหน เช่น เย็นวันพฤหัสบดีถึงขยะ เย็นวันศุกร์ทิ้งของไม่ใช้ที่จะมีรถมาเก็บเอา ไปทิ้งหรือเอาไป Recycle ต่อไป ดังนั้นถ้าใครเป็นช่างสามารถซ่อมแซมเครื่องใช้เหล่านี้ได้ก็มาขนเอา ไปซ่อมใช้ได้โดยไม่มีใครว่า ที่นั่นเขาไม่ซ่อมกันเพราะค่าซ่อมกับค่าซื้อของใหม่ราคาใกล้เคียงกัน

คนที่ไปอเมริกาชนิตีเช่น หรือคนไทยที่ไปทำมาหากินที่อเมริกาจนได้สัญชาติเป็นอเมริกัน แล้วทุกคนจะต้องไปทำหน้าที่เป็น**“ลูกขุน”**คือ ทำหน้าที่คล้ายๆผู้ช่วยผู้พิพากษา แต่ไม่มีหน้าที่ตัดสิน เพียงแต่จะต้องไปรับฟังคดีต่างๆจากคู่ความที่มีเรื่องมีราวกัน แล้วพิจารณาว่าใครถูกใครผิด เมื่อ วิเคราะห์จากการฟังความทั้ง 2 ฝ่ายหรือฝ่ายเดียว แล้วก็จะเสนอความเห็นไปให้ผู้พิพากษาพิจารณา ตัดสินลงโทษหรือไม่ลงโทษหนักเบาสถานใดต่อไป แต่คนส่วนใหญ่จะไม่อยากไปเป็นลูกขุน ดังนั้น เมื่อถึงขั้นตอนการคัดเลือกที่จะให้ไปเป็นลูกขุน ก็มักจะแก้งทำ **“เอ๋อ”** ว่าตนไม่แตกฉานในภาษาบ้าง ไม่เข้าใจคำและความหมายลึกๆที่ทางกฎหมายใช้บ้าง ซึ่งบางครั้งเมื่อเขาทดสอบแล้วว่าเป็นจริงก็จะ ไม่เลือกไปเป็นลูกขุน ผู้นั้นก็สบายไปไม่ต้องเสียเวลาไปนั่งฟังคู่กรณีในศาลให้เสียเวลาทำมาหากิน เพราะถ้าเป็นคนดีสำคัญ ๆ การพิจารณาคดีจะยืดเยื้อนานเป็นปีกว่าจะสรุปให้ผู้พิพากษาศักดิ์ตัดสินคดีได้

ซึ่งผิดกับบ้านเรา ถ้ามี **“ลูกขุน”**แบบของอเมริกาคนอาจจะแย้งกันเป็นลูกขุนก็ได้ ดูแต่ ตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบในบ้านเรานั้นปะไรใครได้เป็นถือว่ามีเกียรติและไม่ว่าใครๆก็อยากเป็นซึ่ง ตรงกันข้ามกับตำแหน่ง **“ลูกขุน”**ของอเมริกันคนกลับไม่อยากเป็นนี่เป็นเรื่องแปลกแต่จริงในเมืองมะ กัน

นิวยอร์กในส่วนที่ผมไปพักอยู่นั้นเป็นโซนที่พักอาศัย ตึกกรมบ้านเรือนส่วนใหญ่จะสร้าง เหมือน ๆ กัน เช่น ตึกก็จะสร้างเป็นแบบลายอิฐรูปทรงคล้ายๆกัน ทาสีเหมือนหรือใกล้เคียงกันทั้ง เมือง สอบถามได้ความว่าเป็นเพราะกฎหมายเมืองนี้กำหนดไว้ และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ก่อสร้างจะได้มี ราคาถูกและคุณภาพมาตรฐาน เพราะผลิออกมาได้เป็นจำนวนมาก เช่น อิฐ สี หรือโครงสร้างของ ตึก ฯลฯ เป็นต้น รูปร่างและสีสันของตึกจึงมีลักษณะเหมือนกันหรือคล้าย ๆ กันทุกตึก ทุกบ้าน

การตัดถนนหนทางที่นั่นจะตัดเป็นบล็อกสี่เหลี่ยมเป็นตาตะโกไปทั้งเมือง จึงทำให้จำง่ายว่าบ้านใครอยู่ในบล็อกไหน ตรงถนนอะไรตัดกับถนนอะไร เช่นบ้านชื้อบุพการีที่ผมพักอยู่จะอยู่ที่มุมถนน 75 St ตัดกับถนน 45 AV ย่านเอ็มเฮอรัส เป็นต้น ในแต่ละจุดที่ถนนตัดกันจะมีป้ายสัญญาณไฟเขียวไฟแดงทุกจุด รถที่นั่นจึงแล่นกันช้าๆแต่รถก็ไม่ติดเหมือนบ้านเรา จะวิ่งไปได้เรื่อยๆ ทุ่ทุ้งๆที่ถนนก็ไม่กว้างมากนัก ตรงทางข้ามสำหรับคนเดินจะมีไฟสัญญาณเป็นสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่บอกให้รู้ว่าข้ามถนนได้(Walk)หรือข้ามไม่ได้(Don't Walk)เมื่อไฟบนป้ายขึ้น Walk รถจะต้องหยุดให้คนข้าม ถ้ารถคันไหนไม่หยุดจะถูกจับหรือถ้าจอดขวางทางเดินคาบลูกคาบดอกเข้ามาในทางข้าม คนข้ามถนนก็ไปชี้หน้าต่อว่าคนขับรถได้ทันที ที่นั่นคนเดินถนนเขารักษาสิทธิของตนเองมาก

๗ ที่ U.S.A.ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

ประชาชนที่นั่นเป็นใหญ่ในแผ่นดินจริงๆมีสิทธิจะทำอะไรก็ได้ในบ้านของตนเอง โดยไม่ไปรบกวนชาวบ้านหรือไปล้ำสิทธิของคนอื่น จะไม่มีใครมายุ่งกับคุณเด็ดขาดแม้แต่ตำรวจก็ไม่มีสิทธิเข้าไปยุ่งในบ้านคุณ ดังนั้นที่นั่นใครจะเล่นไฟ กินเหล้า เมายา มั่วเซ็ก หรือทำอะไรในบ้านของตนก็ทำไปไม่มีใครมาว่าอะไรตราบดีที่ยังไม่ไปล้ำสิทธิของผู้อื่น แม้แต่คนที่ทำธุรกิจแล้วล้มละลาย กฎหมายที่นั่นก็ห้ามใครไปยึดบ้านหรือยึดรถ (ถ้าซื้อเกิน 5 ปี)โดยเด็ดขาด เขาจะให้โอกาสแก่คนที่จะต้องทำงานหาเงินมาฟื้นฟูธุรกิจ หรือหาเงินมาใช้หนี้ให้ เพราะถ้าไปยึดบ้าน ยึดรถ ของคนที่ล้มละลายแล้วปัญหาอื่น ๆ จะเกิดตามมาอีก เช่น ถ้าเขาไม่มีที่อยู่อาศัย รัฐก็จะต้องเป็นภาระจ่ายเงินสวัสดิการเลี้ยงดูครอบครัวของเขาด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้ลูกเมียเขาอดตาย อเมริกาจึงฉลาดออกกฎหมายป้องกันไว้เพื่อไม่ให้รัฐต้องรับภาระเลี้ยงดูประชาชนที่มีปัญหาเหล่านี้ แต่จะให้โอกาสให้เขาเหล่านั้นไปทำมาหากินเพื่อให้ฟื้นตัว ให้ฟื้นฟูธุรกิจขึ้นมาใหม่ให้ได้ เข้าทำนองคนล้มอย่าข้าม ตามภาษิตไทยนั่นแหละ

ปัจจุบันรัฐต้องจ่ายเงินเลี้ยงดูคนแก่ คนผิวดำที่ไม่ได้ทำมาหากินให้อยู่ฟรี กินฟรี มีเงินใช้อย่างต่ำเดือนละ 500 เหรียญมีอะพาร์ทเมนต์ให้อยู่อาศัยฟรีจนกระทั่งตาย นับเป็นภาระหนักของรัฐบาล จึงต้องไปขูดรีดภาษีจากคนที่ทำมาหากิน ให้ต้องหาเงินมาเสียภาษีให้รัฐยุบยับไปหมด แล้วรัฐก็เอาไปจัดเป็นรัฐสวัสดิการให้แก่คนเฒ่าคนแก่ คนไม่มีงานทำเหล่านี้ก็อีกทอดหนึ่ง โดยเฉพาะพวกไอ้มีดหลาย

คนจึงพูดว่าเป็นเพราะบาปกรรมที่คนอเมริกันทำไว้เมื่อตอนยกพวกคนขาวเข้ามาปักหลัก แย่งที่ทำมาหากินของพวกคนผิวดำที่เคยเป็นเจ้าถิ่นในอเมริกามาก่อน พวกคนขาวก็มากระทำความชั่ว ความเลว กดขี่ข่มเหงคนพื้นเมืองไว้มากในอดีต พอมาถึงยุคนี้พวกอเมริกันผิวขาวทำมาหากินร่ำรวยมีเงินมีทองมาก ก็จะต้องถูกรัฐชู้ตริตภาษีเพื่อเอาไว้ไปเป็นเงินสวัสดิการช่วยเหลือคนจนผิวดำและคนผิวขาวที่เป็นคนแก่คนเฒ่าหรือคนตกงานเป็นการตอบแทน

๘.

ความสะอาดกับนิวยอร์ก

พูดถึงเรื่องความสะอาดของนิวยอร์กก็เหมือนความสะอาดของเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ๆ ทั่วๆ ไป กล่าวคือ ถ้าในกลางใจเมือง Down town ก็จะสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยมากกว่าแถวชานเมืองหรือนอกๆ ออกไป ถนนหนทางของอเมริกาก็ใช้ว่าจะสะอาดเรียบร้อยไร้ไปทุกที่ก็หาไม่ บางที่ก็สกปรกเต็มไปด้วยขยะ ถึงขยะทิ้งกันจนล้น เศษขยะ กระดาษ ถูพลาสติกปิลว่อนก็มีให้เห็นอยู่มาก เพราะที่นั่นจะไม่มีคนกวาดถนนเหมือนในบ้านเรา แต่จะมีรถดูดขยะและรถทำความสะอาดมาเก็บ(ดูด)กวาดขยะตามเวลาที่กำหนดไว้ ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงกลางคืนหรือช่วงเช้า

ความสะอาดในบริเวณส่วนรวมรัฐเป็นฝ่ายดูแล ส่วนความสะอาดในบ้านเรือนแต่ละบ้านก็รับผิดชอบกันเอง ดังนั้นจึงขึ้นกับลักษณะนิสัยของคนในบ้านแต่ละบ้าน บางบ้านจึงรก สกปรก บางบ้านก็สะอาดสะอาดสวยงาม โชนที่พักอาศัยส่วนใหญ่จะปลูกบ้านทรงคล้ายๆ กัน นัยว่าเพื่อประหยัดวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ก่อสร้าง คนรวยก็จะมีบ้านโตหน่อยบริเวณบ้านมีที่จอดรถ ถ้าคนทั่วๆ ไปบริเวณบ้านจะคับแคบและใช้ถนนเป็นที่จอดรถ รถจึงจอดกันเต็มไปหมดในถนน เขตพื้นที่ที่เป็นที่อยู่อาศัยมีช่องทางให้รถวิ่งได้จริงๆ แค่ 2 เลนเท่านั้น

ถ้าใครไปว่าพวกไอ้กันว่าทำไมบ้านเมืองยูสกปรกไม่เห็นสะอาดเหมือนราคาคุยหรือภาพที่ถ่ายโชว์ไว้เลย ไอ้กันก็จะย้อนว่าถ้าพวกคนอเมริกันจริงๆ นั้นเขาไม่ทำสกปรกหรอก พวกที่มาทำสกปรกบ้านเมืองเขาก็คือพวกคนอื่นที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านเมืองของเขาตนเองที่ชอบมาทำสกปรกให้บ้านเมืองเขา ว่าเข้าไบนั่น !

ขยะเมืองนิวยอร์ก

ปัญหาที่ยิ่งใหญ่สำหรับเมืองเศรษฐกิจที่มีเงินมาก พิมพ์แบงก์ได้เองโดยไม่ต้องใช้ทุนสำรองเงินตรา มีอำนาจการจับจ่ายใช้สอยเลือกซื้อเลือกบริโภคแต่ของเกรด A มีมาตรฐาน เช่น ประเทศอเมริกานั้น พวกเราไม่ต้องแปลกใจเลยว่าทำไมเมืองใหญ่ๆที่มีคนอยู่มากๆเช่น เมืองนิวยอร์กทิ้งขยะกันเป็นว่าเล่น ปกติจะมีวันให้ทิ้งขยะหมุนเวียนเปลี่ยนไปแต่ละโซน เช่น โซนที่ผมอยู่วันศุกร์จะทิ้งขยะทั่วไป แต่วันเสาร์จะทิ้งขยะพวกรีไซเคิลคนที่นั่นเขาบอกว่าการทิ้งขยะนั้นก่อให้เกิดผลดีคือทำให้เศรษฐกิจหมุนเวียน คนมีงานทำมีเงินใช้ เศรษฐกิจไม่หยุดนิ่ง ผมไม่รู้ว่าเขาคิดบนพื้นฐานตำราเศรษฐศาสตร์บทไหน แต่เขาก็มีเหตุผลอธิบายให้เราฟังว่าการทิ้งขยะ ทิ้งของกินของใช้ที่เราไม่เหลือเพื่อ (สำหรับประเทศเขาละ) ทำให้มีการจับจ่ายใช้สอย ซื้อหาของใหม่มาทดแทน คนผลิตคนขายก็จะมีรายได้ คนเก็บขยะก็จะมีการทำอะไรทำนองนี้แหละ

แต่ผมเองในความรู้สึกไม่สู้จะเห็นด้วยสักเท่าไร เพราะมองในฐานะเราเป็นประเทศยากจน มีอะไรใช้ได้ก็พยายามกินพยายามใช้ ไม่ต้องไปเสียเงินซื้อหาใหม่ เพราะเงินทองบ้านเราไม่ใช่หาง่ายแบบบ้านเขา จะได้ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายกินทิ้งกินขว้าง ซื้อมาทิ้ง ขว้าง ๆ เพราะเราเคยปลูกฝังให้รู้จักประหยัด รู้คุณค่าของเงินและสิ่งของ แต่ที่นั่นเขาสอนและปลูกฝังตรงกันข้ามกับบ้านเรา เหมือนฟ้ากับเหว ผมจึงคิดถึงภาษีไทยที่ว่า *เศรษฐกิจไม่ใช่ว่ามันจะเป็นเศรษฐกิจตลอดกาลก็หาไม่ สักวันหนึ่งเถอะ ถ้าฟ้าสะท้อนหลังเมื่อไรแล้วมันจะรู้สึกและนึกถึงคุณค่าของการประหยัด* และเมื่อถึงวันนั้นมันอาจจะสายเกินแก้ไปแล้วก็ได้ แต่เราคงไม่รอให้มันถึงวันนั้นหรอกว่าจะเล่าเรื่องขยะแต่ก็อดเตลิดไปเรื่องการประหยัดรู้คุณค่าของสิ่งของที่เรากินเราใช้ไม่ได้ ไม่ใช่ว่ามันเป็นคนละเรื่องแต่จริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องเดียวกัน

เรื่องขยะเมืองมะกันนั้นมันทั้งกันแหละ ของกินของใช้ที่สั่งมากินมาใช้ถ้าเหลือก็กวาดลงถังขยะไปอย่างไม่เสียตมเสียดาย เพราะเขามีของดี ๆ ของเกรด A มาให้กินให้ใช้จากทั่วโลก ทุกเย็นจะเห็นถุงขยะสีดำขนาดใหญ่สุดเป็นกองพะเนินเตรียมไว้ให้รถขยะมาขนไปทิ้งตามวันที่เขากำหนดไว้ ขยะที่นั่นจะต้องใส่ถุงดำหรือถุงพลาสติกให้เรียบร้อย ถ้าเป็นร้านค้า บ้านหรือ บริษัทใหญ่ ๆ ที่มีขยะมาก ๆ ก็จะต้องมีถังขยะทำด้วยเหล็กสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่สูงท่วมหัว มีฝาปิดเปิดได้ มีล้อเข็นเลื่อนได้ ขนาดกว้างประมาณ 2 เมตร สูงเมตรครึ่ง ไว้สำหรับใส่ถุงขยะดำอีกทีหนึ่งเพื่อรอไว้ให้คนเก็บขยะมาเก็บ เมื่อถึงเวลารถเก็บขยะมาเก็บ ก็จะมาเก็บไปจากถังสี่เหลี่ยมเหลืองที่เป็นที่รวมขยะนั้นอีกทอด

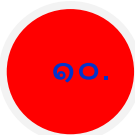
หนึ่ง ที่ขยะมันเต็มเมืองก็เพราะคนที่นี่ขี้เกียจ กินแล้วไม่อยากจะล้างชาม ล้างช้อน จึงใช้จานชาม จึงใช้แก้วน้ำ แก้วกระดาษจานชามที่ทำด้วยโฟมกันเป็นหลัก ถ้าจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ก็จะใช้ของพวกนี้เป็นพื้น ช้อนส้อม มีด ทำจากพลาสติกหมด สิ่งมาเป็นกล่องใหญ่ ๆ ในราคาถูก ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้งลงถังขยะไม่มีการเก็บล้างหรือนำมาใช้อีก แก้วใช้กินน้ำแก้วใครแก้วมันใช้ครั้งเดียวก็โยนทิ้งจะกินกี่ครั้งก็ทิ้งเท่านั้นครั้งไม่มีการใช้ของซ้ำแม้ของตนเองเพราะถือว่าไม่สะอาด

เมื่อทุกคนต่างใช้แล้วทิ้ง กินแล้วทิ้งเช่นนี้ทำไมละวันหนึ่ง ๆ แต่ละคน แต่ละบ้านมันจึงเต็มไปด้วยแหล่งผลิตขยะ รถขยะที่นั่นจึงต้องทำคันใหญ่มีหีมาที่อัดขยะให้แน่นและปริมาณเล็กลง แม้กระนั้นก็ยังเอาชนะขยะไม่ได้ มีให้เก็บมีให้ขนทุกวัน ตอนเย็นๆวันทั้งขยะร้านค้าหรือคนจะลากรถขยะหรือถุงขยะดำขนาดใหญ่มาวางกองสุมกันไว้ กองสูงเป็นพะเนินเทินทึกเพื่อรอรถขยะให้มาเก็บช่วงตอนเย็น ๆ วันทั้งขยะ เดินไปตามถนนก็จะเจอแต่ถุงขยะกองสุมๆไว้เพื่อรอคนมาเก็บช่วงกลางคืนและช่วงเช้า ขยะประเภทกระดาษแข็ง กล่องกระดาษ จะเอาไปโยนทิ้งกองไม่ได้ ถือว่าผิดกฎหมาย ต้องเอามาฉีกพับและมัดให้เรียบร้อยก่อนนำไปวางทิ้ง ถ้าเป็นร้านค้าที่มีกล่องกระดาษแข็งมาก ๆ ส่วนใหญ่จะมีเครื่องมัดกระดาษแข็งเป็นแท่งสี่เหลี่ยมด้วยสายรัดอย่างดีก่อนทิ้ง พวกเก็บขยะมาถึงก็ยกไปขึ้นรถได้ทันที นี่ถ้าเป็นในบ้านเราพวก “ซาเล้ง” ที่ซื้อของเก่าคงรวยซื้อซาเพราะสามารถยกขึ้นรถเอาไปขายให้โรงงานรีไซเคิลกระดาษได้โดยสะดวก เพราะเขามัดแยกไว้ให้แล้วอย่างดี ว่าพวกไหนกระดาษแข็ง พวกไหนกระดาษอ่อน (กระดาษหนังสือพิมพ์)

ขยะพวกรีไซเคิล เช่น กระป๋องเบียร์ กระป๋องโค้กแคนทั้งหลาย พวกขวดพลาสติก ฯลฯ พวกนี้ต้องแยกไว้ใส่ถุงต่างหากก่อนทิ้ง ดังนั้นพวกที่มีอาชีพเก็บขยะก็จะเขารถเข็นเดินไปเก็บขยะพวกนี้ไปขายก่อนหน้าทีรถขยะจะมาเก็บ หลายคนก็อพยพไปอยู่สหรัฐ เช่น พวกปอร์โตริโก ยึดอาชีพนี้เป็นอาชีพหลักมีเงินมีทอง มีบ้านหลังใหญ่โต ดำรงชีพอยู่ได้สบาย ๆ ก็มีให้เห็นและไม่ใช่ว่าเป็นอาชีพที่น่ารังเกียจอะไรสำหรับคนที่นี่ เพราะเขาถือว่าทำอาชีพอะไรไม่สำคัญมีเงิน มีเกียรติ ได้รับการยอมรับเท่ากัน คนที่นั่นเขาจึงไม่สนใจเรื่องส่วนตัวของกันและกัน คำถามประเภทที่คนไทยเราชอบถามกันเช่นว่า อายุเท่าไร อาชีพอะไร รายได้กี่บาทน้อย แต่งงานหรือยังโสด คำถามพวกนี้เขาถือว่าคนถามไม่มีการยอและคนถูกถามเขามักจะไม่ตอบ เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ผู้อื่นไม่จำเป็นต้องไปสอดรู้เรื่องเหล่านี้ของเขา ในความคิดของเราคนที่นี่จึงเป็นคนลึกลับพอสมควร ข้อมูลบางอย่างไม่สามารถจะขอได้แม้จะมีแบบฟอร์มให้กรอกเขาก็ไม่กรอกเสียด้วย ยิ่งงั้นแหละใครจะทำไม นี่คือนอกอเมริกันที่นิวยอร์กละ

ขยะพวกโหมที่บ้านเราณรงค์ว่าเป็นพิษเมื่อนำไปเผาทำลาย ทำให้เกิดสารคาร์บอนมอนอกไซด์เกิดภาวะเรือนกระจกทำให้โลกร้อนนั้น ผมเห็นคนอเมริกันและคนไทยที่อยู่ที่นี่เขาไม่เห็นตื่นตื่นฮือฮารณรงค์กันเป็นบ้าเป็นหลังเหมือนในบ้านเรา ก็เห็นมันใช้กันโครมๆจานโหมเอย แก้วโหม ถ้วยโหม อะไรๆ ก็โหม ทั้งบ้านทั้งเมืองก็ใช้กันและทั้งเป็นขยะใส่ถุงดำกันวันหนึ่งๆไม่รู้เท่าไร ไม่เห็นเขารู้สึกว่ามันเป็นพิษหรือทำให้เกิดมลภาวะโลกร้อนแบบที่เราตื่นตื่นกันเลย

ขยะที่นั่นส่วนใหญ่มันขนไปทิ้งถมทะเลออกไปโดยทำเป็นที่ทิ้งขยะโดยเฉพาะ คนที่นั่นเล่าให้ฟังว่ามีอยู่ช่วงหนึ่งที่นิวยอร์กมีปัญหาเรื่องขยะหาที่ทิ้งไม่ได้เพราะไปทิ้งที่ไหนคนก็ประท้วง ผู้ว่าการรัฐตัดสินใจให้ขนขยะลงเรือเดินทะเลไปทิ้งที่เมืองฟลอริดาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ปรากฏว่าเมื่อขนเอาขยะลงเรือเดินทะเลแล่นไปยังเมืองที่ตกลงจะเอาไปทิ้งระหว่างนั้นสื่อมวลชนก็เสนอข่าวครึกโครมว่าจะขนขยะเมืองนิวยอร์กไปทิ้งที่รัฐฟลอริดา คนเมืองนั้นพอรู้ข่าวเท่านั้นก็ประท้วงไม่ยอมให้เอาขยะไปทิ้งที่นั่น เลยทิ้งไม่ได้ต้องแล่นเรือย้อนเอากลับมาทิ้งที่นิวยอร์กอีกเสียเวลาไปเป็นเดือน เมืองนิวยอร์กช่วงนั้นจึงเต็มไปด้วยกองขยะทั้งเมือง นาน ๆ ครั้งพนักงานเก็บขยะก็หยุดงานประท้วงเพื่อขอเพิ่มค่าแรง ช่วงนั้นขยะเมืองนิวยอร์กก็จะเต็มเมืองไปหมด และรัฐก็ต้องรีบเจรจาสงบกับสหภาพให้ยุติการประท้วงโดยเร็ว เพราะมิฉะนั้นบ้านเมืองจะจมอยู่ในกองขยะเพราะแต่ละวันคนหนึ่งๆผลิตขยะกันไม่รู้เท่าไร ฉะนั้นเรื่องขยะจึงไม่ใช่เรื่องเล่น เป็นอาชีพและเป็นธุรกิจบริการที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับคนเมืองนิวยอร์กของอเมริกา

๑๐. คนนิวยอร์กเป็นคนอเมริกันที่คละชาติพันธุ์

คนในนิวยอร์กโดยเฉพาะแถวเอ็มเฮิสท์จะเต็มไปด้วยนาๆชาติพันธุ์ที่เข้ามาอยู่อาศัยลงหลักปักหลักแหล่งทำมาหากิน และจะอยู่เป็นโซน ๆ เช่น พวกแขกอินเดีย พวกปากีสถาน พวกที่มาจากปอร์โตริโก พวกคนไทย คนฟิลิปปินส์ ญวน ลาว จีน ฝรั่งเศส รุปลแล้วมีเกือบทุกชาติพันธุ์ และคนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ก็แต่งงานปนเปกันจนไม่รู้ว่ชาติใดเป็นชาติใด ต่อไปก็คงเป็นลักษณะนาๆ ชาติ (International) เกือบหาฝรั่งผิวขาวหรือผิวดำแท้ ๆ ไม่ได้ ความอึดอัดใจของคนไทยหรือคนต่างชาติที่คิดว่าหน้าตาคนเอเชียดูเหมือนสิ่งแปลกปลอมเข้าไปอยู่ในหมู่คนอเมริกันนั้นจะหมดไป เพราะทุกวันนี้เดินไปตามถนนก็จะเห็นหน้าตาคนเอเชียผสมฝรั่งเกือบทั้งเมือง ถ้าไม่พูดภาษาออกมาก็ไม่รู้ว่าเป็นคนชาติใด ทำให้นึกถึงเมืองไทยเราว่า ต่อไปในอนาคตชาติพันธุ์ต่างๆ คงผสมปนเปกันไปเช่นเดียวกับของ